

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2024

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ (Μτθ. β' 13-23)
29 Δεκεμβρίου 2024

Όλα όσα άφορούν τόν Δεσπότη Χριστό εΐναι θαυμαστά και παράδοξα και καταδεικνύουν τήν ούσιαστική Του κυριότητα. Μόνο με τόν λόγο και τή θέλησή Του δημιούργησε τά πάντα έκ τοῦ μη ὄντος, τόν ούρανό και τή γή και ὅλα ὅσα περιέχονται στή συμπαντική πραγματικότητα. Από τούς φωτόμορφους άγγέλους, τόν έντυπωσιακό υλικό κόσμο τών πλανητών και τών άστέρων, τά πλήθη τών πετεινών, τά έφήμερα και ταπεινά άνθη, τά ένάλια και τά χερσαΐα πλάσματα, μέχρι τήν κορωνίδα ὄλων, τόν κατ' εικόνα και καθ' όμοίωσιν Αύτου άνθρωπο. Τά πάντα λαμβάνουν τό εΐναι τους και διακρατοῦνται στήν ύπαρξη, χάρη στή δύναμη και σοφία τοῦ Κτίστη. Όλα τοῦτα δέν κάνουν τίποτε άλλο από τό νά διαλαλοῦν τήν κυριότητα και τό μεγαλεΐο του Θεοῦ.

Τό πλέον θαυμαστό ὅμως, τό άγνωστο και κεκρυμμένο μυστήριο μυστηρίων, εΐναι ή Ένανθρώπηση τοῦ ίδιου τοῦ Θεοῦ. Αὐτή εΐναι παράδοξη, διότι συντελεΐται με τέτοιο τρόπο πού οί νόμοι τής φύσεως νικῶνται. Ο Λόγος τοῦ Θεοῦ συλλαμβάνεται στήν άσπιλη και παρθενική γαστέρα τής Παναγίας, τήν ὁποΐα τό Άγιο Πνεῦμα καθιστᾶ ναό τοῦ Ύψιστου Θεοῦ. Η ταπεινή κόρη Μαριὰμ γίνεται μητέρα τοῦ Υιοῦ τοῦ Θεοῦ, ένῶ ή παρθενία της διατηρεΐται και ή άφθαρσία της δέν βλάπτεται. Η άλόχευτος γαστήρ της τίκτει, χωρίς φυσιολογικό στοῦς άνθρώπους τρόπο. Ο Θεός ταπεινώνεται, κενώνοντας τόν έαυτό του και οΐκονομώντας τό μυστήριο τής σωτηρίας τών άνθρώπων. Η Ένανθρώπηση εΐναι ή γέννηση τοῦ Υιοῦ τοῦ Θεοῦ έκ παρθένου και ή έπιδημία του έπί τής γής. Ο υπερφυής τόκος, ὁ ὁποΐος παραμένει άνερμήνευτο μυστήριο, δέν έλάττωσε τή θεότητα τοῦ Χριστοῦ οὔτε και άλλοίωσε τήν άκτιστό του φύση, οὔτε μείωσε τή θεϊκή του δύναμη, οὔτε χώρισε τόν Υιό από τήν υπόλοιπη Τριάδα. Αντ' αὐτοῦ ὅμως ή γέννηση σχημάτισε σέ κτιστή μορφή τόν κτίστη τών άπάντων και ή σάρκωση εΐχε ως άποτέλεσμα ὁ κόσμος νά χωρέσει τόν άχώρητο. Ο άναρχος άρχεται, χωρίς ή Τριάδα νά ύποστει άλλοίωση. Ο Υιός ένώνεται असύγχυτα με τήν άνθρώπινη σάρκα και παραμένοντας Υιός τοῦ Θεοῦ γίνεται και υιός τοῦ άνθρώπου. Ο Ένανθρωπήσας Θεός γίνεται κατά πάντα ὁμοιος με έμᾶς, πλην τής άμαρτίας, για νά λύσει τήν κατάρα και νά μᾶς έλευθερώσει από τήν άμαρτία και τόν θάνατο. Ο σαρκωθείς Θεός νέκρωσε τόν θάνατο δια τοῦ τάφου του και προσέφερε στήν άνθρώπινη φύση δόξα μέσα από τήν δική του άτίμωση.

Ο Δεσπότης Χριστός άποτελεΐ τόν δεύτερο Άδάμ, διότι και ὁ πρῶτος Άδάμ ἦταν τύπος, κατά

σάρκα, τοῦ Χριστοῦ. Ὁ δοῦλος, δηλαδή ὁ Ἀδάμ, ἦταν ἀρχὴ τῆς ἀνθρώπινης φύσης, ὁ Δεσπότης ἀρχὴ τῆς ἀτελεύτητης ζωῆς. Τὸν Ἀδάμ πλαστούργησαν τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱὸς σαρκώθηκε μὲ τὸν τρόπο ποὺ μόνο αὐτὸς γνωρίζει. Ὁ Ἀδάμ ἔγινε κατ' εἰκόνα Θεοῦ, ἐνῶ ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ἄκτιστη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἀδάμ ἐμψυχώθηκε διὰ τοῦ θείου ἐμφυσήματος, ὁ Δεσπότης ἐμφανίστηκε ὑπὸ μορφῇ δούλου. Ὁ Ἀδάμ εἶχε ὡς ἐνδιαίτημα τὸν παράδεισο καὶ ὁ Δεσπότης ὡς θρόνο τὸν οὐρανό. Ὁ Ἀδάμ ἦταν ἡ κορωνίδα τῆς κτίσεως, ὅμως ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἀδάμ πῆρε καὶ ἔφαγε ἀπὸ τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ καὶ εἰσήγαγε στὸν κόσμο τὸν θάνατο. Ὁ Δεσπότης Χριστὸς ἄπλωσε τὰ χέρια του στὸν Σταυρὸ καὶ λύτρωσε τὸν κόσμο. Ὁ Ἀδάμ παρακούοντας τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ ἐκπίπτει τῆς δόξας τοῦ παραδείσου, παρασύροντας στὴ φθορὰ ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος. Ὁ Ἐνανθρωπήσας Υἱός, ὑπακούοντας στὸν Πατέρα γίνεται τὸ ἀρχέτυπο καὶ ἡ νέα μήτρα τῆς ἀνθρωπότητας γιὰ τὴν καινὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐπαναγωγὴ τῶν πάντων στὴν ἀρχικὴ τους δόξα.

Ὁ Δεσπότης Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἐπεδήμησε στὴ γῆ καὶ σαρκωθεὶς ἐξ ἀπειράνδρου κόρης προσέφερε στὸν κόσμο τὴ σωτηρία. Αὐτὸ τό γεγονός εἶναι ἀφορμὴ πανηγύρεως. Αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸν κόσμο τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ φαιδρύνει τὴ ζωὴ μας. Αὐτὸ μεταβάλλει τὸ λυπηρὸ τῆς ἔμψυχης πραγματικότητάς μας. Αὐτὸ φανερώνει τὴν ἀνατολὴ τῆς ὄντως ζωῆς μας. Αὐτὸ εἶναι αἴτιο πνευματικῆς χαρᾶς. Τέτοιες ὀφείλουν νὰ εἶναι οἱ χριστιανικὲς πανηγύρεις μας, θεῖες καὶ παράδοξες. Ἔτσι γίνονται ἀναζητήσιμες πηγὲς καὶ θησαυροὶ σωτηρίας.

[dkpdf-button]